

Du Lịch Mỹ Làm... Oshin

Hà Kim

Hà Kim là tác giả đã nhận giải danh dự *Viết Về Nước Mỹ*. Bà sinh năm 1950, Giáo viên tại Việt Nam, theo chồng định cư ở Mỹ diện HO năm 1995, hiện là cư dân San Jose (Bắc Calif). Cuối tháng Sáu 2007, bà thay gan tại Bệnh viện Stanford. Bốn tháng sau ngày rời Bệnh viện, bà viết bài "AGAIN, AMERICA", Xin nói lời tri ân kể lại đầy đủ kinh nghiệm của người đã đi qua "Ba bước thay gan." Sau đây là bài viết mới của Bà.

Lời Ngỏ: Bài viết để tặng tất cả phụ nữ Việt Nam. Riêng tặng L. Xin được mượn bài thơ Hồ Dzếnh để nghiêng mình kính phục và thương yêu người con gái Việt Nam:

"*Nếu chữ hy sinh có ở đời.
Tôi muốn nạm vàng muôn khổ cực.
Cho lòng cô gái Việt Nam tươi...*"

Cô Lành dáng người thon nhỏ. Cô nặng chỉ hơn 100 pounds, nhưng nhìn cô không quá gầy vì cô thấp người. Cô nhỏ nhoi giữa một rừng người, chen chúc, xếp hàng tiến về quầy cân hành lý, lấy vé bay và đến khu vực chờ đợi lên chuyến bay. Cô hồi hộp quá chừng, tiếng Anh không đầy bàn tay mà cô đi du lịch Mỹ, không biết có đi lạc không? Cô mỉm cười vu vơ nhớ lại hôm nhận được giấy báo ngày phỏng vấn, ông xã cô co các ngón tay trước mặt cô nói đùa:

- Mỹ mà cho em đi du lịch, anh cùi liền. Làm hồ sơ chi cho tốn \$100. Em mới 40 tuổi, ai cho em đi để ở luôn bên bên.

Cô cũng ngần ngại, nhưng gia đình anh chị Hai cô khuyến khích, phone về năn nỉ mãi. Cô là con út nên kém chị cô đến 19 tuổi. Và vì chị cô lấy chồng sớm, nên con gái đầu lòng bằng tuổi cô. Hồi nhỏ, hai đứa học chung lớp. Cô vai Dì, bao giờ cũng nhường nhịn, chịu thiệt thòi, con cháu mắc cỡ nói chuyện với cô đành kêu Dì mà xưng Em. Cách nhau mười mấy năm không gặp mà tình thương yêu vẫn còn. Nó phone về nói hoài:

- Dì ơi, em bảo trợ, làm đầy đủ giấy tờ hết rồi. Dì qua dự lễ Vu quy của Út Ngọc. Sẵn dịp em chờ Dì đi du lịch. Nước Mỹ đẹp lắm! Và Dì sẽ học hỏi được nhiều điều, chẳng lẽ, Dì ở hóc búa suốt ngày sao?

Thôi thì đi phỏng vấn đại để khỏi phụ lòng anh chị và cháu. Chắc chắn...100% rớt, vậy mà cô ... đậu ngon ơ. Cô đóng \$10 cho dịch vụ tư vấn để hướng dẫn mình trả lời. Nơi phỏng vấn, cô đếm chừng 500 người. Tưởng cả ngày không biết có giải quyết hết ngàn ấy hồ sơ không? Không ngờ quá trưa, khu vực vắng hết người. Điều đầu tiên cô học hỏi được là lối làm việc đúng giờ, nhanh gọn và tổ chức rất khoa học của phái đoàn phỏng vấn Mỹ. Mình bắt số thứ tự và chờ gọi đến nhiều ô cửa sổ nhỏ mở sẵn. Cô được đến ô số 3. Người đàn ông Mỹ trắng ngược nhìn cô chào và hỏi - qua Thông dịch viên - cô trả lời nhanh gọn: tên tuổi, địa chỉ, nghề nghiệp, hoàn cảnh gia đình, cô đi Mỹ để dự lễ cưới của cháu gái và du lịch qua Mỹ xem thắng cảnh. Cô chia ra thiệp cưới.

Ông ta hỏi đùa:

- Bà có định ở lại Mỹ luôn không?

Cô nghiêm chỉnh trả lời:

- Không! Nghe nói nước Mỹ giàu đẹp, tôi muốn qua cho biết! Tôi phải trở về vì còn hai con nhỏ 9 và 10 tuổi và còn Cửa hàng bán quần áo cần chăm sóc.

Ông ta gật gù và bảo ra ngoài ngồi chờ nhận Visa.

Chuyến bay Eva cất cánh từ Việt Nam sẽ ghé qua Taipei. Chờ khoảng 2 tiếng, cô sẽ lên chuyến bay kế tiếp đến Mỹ. Điều thứ hai cô học hỏi được là không cần có tiếng Anh, không cần có Hướng dẫn viên du lịch, cô chỉ cần nhìn những mũi tên chỉ hướng để đi đến cổng chờ ghi sẵn trên vé bay. Cô thăm thán phục lối thiết kế giao thông giúp hành khách đi lại dễ dàng của phi trường quốc tế. Cô biết cô sẽ được mở

tầm mắt, hiểu biết nhiều điều hơn nữa. Thiệt là đi một ngày đàng học một sàng khôn!

Thành phố San Francisco mờ sương, rõ dần khi phi cơ hạ thấp xuống và dừng nơi bến đậu. Cô Lành theo dòng người tiến ra cửa máy bay, theo một hành lang duy nhất mà đi tới phòng kiểm tra giấy tờ. Tường thủ tục rườm rà, lâu lắc như thủ tục hành chính bên Việt Nam. Không ngờ, bà nhân viên liếc nhanh qua mấy tờ giấy, đóng mộc vào Visa thời hạn ở Mỹ 6 tháng là xong.

Cô đến quầy nhận hành lý, nhờ người đứng kế bên nâng giúp hai Vali to lớn lên xe đẩy. Cô ung dung đẩy xe ra ngoài. Cô lo ngại không hiểu gia đình anh chị cô thấy và đón mình giữa dòng người nườm nượp không? Cô không biết rằng bên ngoài có màn hình rộng lớn, ảnh cô vừa quẹo góc đã được thu liền. Cô vừa ra khỏi cổng, đưa cháu gái đã vồ lấy, ôm chặt cô, reo lên:

- Gặp Dì, em mừng quá. Trời ơi, trông Dì già ngắt à!

Cô mở to mắt, nhận không ra cô cháu gái.

- Không còn Thu đen nữa! Bây giờ, Dì phải gọi Thu bông tuyết. Thu trắng bóc à, còn mập, tròn trịa ra nữa kia.

Cô tưởng khen vậy, cháu cô sẽ hài lòng, vui hơn. Nhưng không, chị Hai cô kể bên, lên tiếng nhắc nhở:

- Thu nó "diet" dữ lắm mới thon gọn như vậy đó. Đừng nói nó mập, nó buồn đó.

Thì ra suy nghĩ ở Mỹ có khác đó nhe. Ở Việt nam mình nói người ta gầy ốm là họ phiền lòng, cho là mình "quở" họ bệnh hoạn, phải khen bệ vệ mới ngon lành chứ. Cô hình dung cô sẽ gặp nhiều điều khác ý nữa đây. Bây giờ là 7 giờ tối, bên Việt nam là 9 giờ sáng. Tối bên này là sáng bên kia. Bởi vậy, cái gì cũng quay vòng khác nhau 180 độ.

Trời tháng 5 ầm áp mà sao cô vẫn thấy lành lạnh. Cả nhà lên xe. Vượt qua cuộc hành trình hơn 20 tiếng, đầu cô có choáng váng nhưng cô vẫn hòa nhịp vui, trò chuyện tíu tít cùng anh chị và các cháu. Bấy giờ tối mà còn sáng choang, cô phóng tầm mắt nhìn ra ngoài. Đường cao tốc, xe vun vút mà vẫn êm ru. Xe cộ đông đúc mà đường ai nấy chạy, không ai

bóp còi ầm ĩ, chen lấn nhau như ở quê cô. Từ đầu ngõ, xe chạy vào, cô thấy trước nhà thảm cỏ xanh rì, viền hai bên lối vào nhà bông hoa đua sắc rực rỡ.

Cô bật hỏi:

- Hai à, sao bên đây, mặt tiền nhà xây vào trong "hẻm" và cửa nhà ai cũng đóng kín. Sân sau nhà hướng ra lộ lớn xe chạy, còn xây tường cho kín nữa, nhìn không đẹp gì hết trơn!

Chị cô cười dòn, giải thích:

- Để tránh tiếng ồn và bụi. Nhà sâu trong "hẻm", nhà trên núi mới càng mắc tiền đó em à.

Cô thật buồn cười. Ôi chao, ở Việt nam nhà người Thượng ở trên cao, người ta kể là lạc hậu, nhà trong "hẻm" thì là nhà nghèo, rẻ tiền. Ai khá giả cũng toàn ở nhà mặt tiền lộ lớn. Việt Nam nóng bức, bụi bặm kể gì mà nhà nhà đều mở rộng cửa.

Thứ bảy, lễ Vu quy của Út Ngọc diễn ra long trọng. Anh chị cô vẫn còn giữ phong tục quê nhà. Buổi sáng đàng trai đến nhà gái làm lễ rước dâu. Cũng mâm quả, trầu cau, trà bánh, nữ trang. Cô dâu chú rể ra mắt hai họ, rồi bái gia tiên, rót rượu tạ ơn cha mẹ, ông bà. Người lớn tay bưng ly rượu uống cạn, còn nói lời cảm ơn và chúc mừng. Cô Lành lấy làm lạ, cô những tưởng người lớn nhận quà, nhận lễ từ con cháu không cần cảm ơn, xem con cháu có bổn phận phải làm thế. Ở Mỹ lại khác dù kể trên người trước vẫn cảm ơn để gắn chặt tình yêu thương, trân trọng lẫn nhau. Kết thúc buổi lễ là màn tặng quà thật vui. Này ông bà nội tặng hai cháu vé bay hưởng tuần trăng mật ở Hawaii. Ba mẹ chồng tặng cô dâu vòng đeo tay. Chị tặng em cái robe, chị chọn lựa kỹ chắc chắn hợp với em. Ai cũng khoe ra như có ý muốn nói họ rất thương yêu cô dâu chú rể. Cô Lành cũng lấy làm lạ, cô từng đi dự lễ cưới. Mọi người đều tặng quà gói kín và hay nói "Có chút quà mọn tặng cháu" nhún nhường chứ không khoe khoang - ở Mỹ có khác...

Tuần lễ dự lễ cưới qua mau. Cô chỉ đi lòng vòng các Shopping. Nơi nào cảnh cũng đẹp,

rộng rãi, sang trọng. Lòng vương vấn chồng con, dù cảnh có đẹp, cô vẫn không vui trọn vẹn. Cô đi Mỹ còn có mục đích thăm kín khác. Người dân Huyện cô rầm rộ chạy tiền để xin đi lao động nước ngoài. Việc cực khổ mấy, độc hại mấy, họ cũng nhận đi làm, miễn sao kiếm được khá tiền gửi về người thân. Hoàn cảnh cô không khá giả gì. Quầy bán quần áo của vợ chồng cô khi đắt, khi ế, thuế má cứ ba tháng tăng vùn vụt, hai con chóng ăn mau lớn. Yêu cầu ăn học càng cao. Mang tiếng đi du lịch, nhưng sẵn dịp này cô muốn tìm kiếm việc làm. Năm nỉ, giải thích mãi anh chị cô mới đồng ý. Vả chăng, anh chị cô cũng không dư giả để có thể cho cô vài ngàn đô. Qua đây, cô mới thám thía giá trị của tiền đô. Cô càng cảm động nhớ lại những đồng tiền anh chị cô gửi về tiếp tế cho ba má và các em. Thế nhưng kiếm việc ở đâu bây giờ? Cô Lành thông minh, cô biết tìm báo, đọc ở trang rao vặt. Cô chịu cực khổ, việc gì cũng làm, miễn sao có tiền nuôi con. Giữ em bé thì cháu cô la:

- Không được đâu Di ơi. Bé mà té, có chuyện gì thì người ta "sue" Di đó. Ở tù như chơi nghe Di!

Tìm việc chăm sóc người bệnh thì anh cô can:

- Tương em nhỏ con làm sao đỡ đàn nỏ các cụ liệt giường?

Thôi, cô tìm mục nhà hàng cần người, mà phải số vùng gần nhà để anh cô tiện đưa đón. Đây rồi, tiệm phở cần người. Cô phone xin việc.

Họ hỏi cô: Có biết tiếng Anh không? Có kinh nghiệm không? - Ôi chao! Làm bếp, bồi bàn mà cũng cần tiếng Anh, mới qua Mỹ làm sao có kinh nghiệm. Mục nào cô cũng thua trát.

Cả nhà đều cười ngất, chọc quê cô:

- Ở Mỹ xin việc làm mà nói tôi không kinh nghiệm, yếu đuối, ai mà thuê mướn. Đừng hồng nhờ giúp đỡ!

Cô Lành buồn tủi nhưng vẫn phấn đấu tìm. Lần này, cô kinh nghiệm hơn. Cô phone đến một nhà hàng, xin làm phụ bếp. Tưởng gì chứ lật rau, và đồ bánh xèo thì đàn bà con gái quê Nam Bộ của cô ai cũng làm được. Cô mạnh dạn trả lời "Đầy kinh nghiệm". Ngay hôm đầu đến làm việc, ông bà chủ đã hài lòng. Cái bánh xèo cô đồ giòn rụm và tròn vành vạnh, bốc mùi thơm của nước cốt dừa làm ai cũng thèm ăn!

Thế là cô Lành toại nguyện. Một ngày lương của cô gần bằng một tháng lương của người buôn bán. Cô rất phấn chấn và càng chăm chỉ siêng năng làm. Bên bếp lửa, mồ hôi đổ nhễ nhại, dù cái lưng nhức mỏi quá, cô cũng gắng vượt qua.

Tưởng đâu cô làm ở nhà hàng này đến hết hạn ở lại. Gần ba tháng, đi làm về, chị cô thăm hỏi:

- Liệu em có chịu cực khổ nỏ không? Hay là chuyển Job đi. Bà Ngoại của bé Ti bệnh cần chăm sóc. Sáng mẹ bé chở bé cho chị trông nom, tiện chở em qua bên - về cũng vậy. Tuần chỉ làm 5 ngày. Hai ngày cuối tuần em có thể làm ở nhà hàng.

Cô hoảng hồn, giãy nảy:

- Em không chịu đâu. Chị có nhớ chị Tư gần nhà mình không, chị đi lao động nước ngoài, trông nom cụ già liệt giường ở Malaysia, chỉ viết thư về than khóc quá trời. Chỉ kể suốt ngày chỉ như câm, khác ngôn ngữ đâu có nói chuyện với ai được. Tối chỉ ra ngoài hành lang, ngó trăng, trên trái đất có một mặt trăng mà chỉ cũng thấy xa lạ. Chỉ khóc mùi mẫn.

Chị cô giải thích:

- Nhưng mà Ngoại Ti là người Việt Nam mà. Nghe nói bệnh không nặng, lại hiền lành, dễ thương lắm, chị có gặp. Em làm gì mà sợ?

Cô Lành suy nghĩ một chút, nhớ đến anh cô mỗi ngày đưa rước... cũng tội. Thôi cô đành nhận lời. Bỗng dưng, cô làm "Oshin". Cái tên nghe ai cũng biết nghề nghiệp mình. Chẳng là hồi thập niên 90, truyền hình Việt Nam có chiếu bộ phim Nhật nhiều tập "Oshin". Kể lại chuyện cô bé nghèo khó 10 tuổi đi ở mướn nhà giàu - sau này cô bé trở thành doanh nghiệp nổi tiếng giàu có.

Sự lo sợ biến mất khi cô gặp bà Ngoại bé Ti. Vì là chỗ quen biết và bằng tuổi chị Hai nên cô xưng hô chị em luôn. Chị Năm kéo tay cô ngồi xuống sofa rồi nói:

- Cám ơn em đến giúp chị.

Cô cảm động quá. Sao ở Mỹ, ai cũng lịch sự. Cứ mở lời là nghe hai tiếng cám ơn.

Chị Năm chậm rãi kể lại cảnh bệnh của chị:

- Chị thay thận được hai tháng rồi. Cha con ở nhà qua kỳ nghỉ phép phải trở lại làm việc. Chị có thể sinh hoạt cá nhân bình thường. Ông xã chị ngại chị ở nhà một mình, ngỡ có biến chứng đột ngột, không bấm 911 kêu cấp cứu kịp, nên nhờ em đến giúp.

Rồi chị giao công việc hẳn hoi: 8 giờ 30 sáng đến Massage toàn thân bằng máy bấm bóp điện cho chị. Sau đó, nấu cơm và Soup. Hai chị em cùng ăn trưa. Chị Năm ngủ giấc trưa dài 2 tiếng hơn. Cô Lành cứ thoải mái đọc sách báo hay đánh một giấc theo.

Chị Năm thức giấc, cả hai dùng trái cây, sữa hay Yogurt. Rồi nằm dài ở hai ghế Sofa trò chuyện. Vậy là xong một ngày. Nhắc chuyện quê nhà, chuyện ở Mỹ. Ngày qua ngày mà vẫn không hết chuyện.

Cô Lành tâm sự:

- Dù ở quê, em cũng ráng học hành. Tốt nghiệp lớp 12 xong, em nộp đơn thi vào Sư phạm và Bưu Điện. Nhưng làm sao em đậu vào được khi tờ đơn em bị tên Cán bộ ghi dòng chữ ngoằn ngoèo: “**Xuất thân từ gia đình có cha làm việc cho chế độ cũ, có anh là lính Ngụy**”. Ở nhà, em phụ làm vườn với ba má. Trồng mía, “**đánh**” lá mía để bán cho nhà máy đường. Rồi mía thất thu, em đi ... chăn vịt. Chị có tin không? Quàn ống thấp, ống cao em vo tròn kéo lên quá gối, lội ruộng, đầm lầy để chăn đàn vịt, chăm sóc để chúng mập, nặng ký bán mới được nhiều tiền. Sân vườn, em còn nuôi vài cặp vịt xiêm mập tròn nữa.

- Con gái mà đi chăn vịt, tội hôn! Nhắc tới vịt xiêm mà chị phát thèm, nấu cari ngon hết ý. Ủa, rồi sao em có chồng được?

Cô bẽn lẽn trả lời:

- Bởi vậy, em tới 28 tuổi mới lấy chồng. Anh cũng thuộc gia đình thất thế, sa cơ như em. Nhờ chị Hai gợi về giúp đỡ nên tụi em mới có vốn mở một sạp bán quần áo may sẵn ở chợ Huyện. Em còn làm thêm nhiều việc nữa như mùa cưới thì nhận kết bông hoa lên áo cưới, móc áo ấm, may viền giày da. Thức khuya đến 1, 2 giờ sáng. Tụi em ráng làm, nuôi hai con em khôn lớn, ăn học đàng hoàng. Hy vọng đời nó đỡ cực hơn đời cha mẹ.

Chị Năm nghe qua thật xúc động. Phụ nữ Việt nam ở đâu cũng chịu cực, hy sinh cho chồng

con, không nghĩ đến phần mình. Chị càng đối xử tử tế với cô hơn.

Tối về, cháu cô lại cười cô:

- Di thiệt là có phước. Làm Oshin mà khỏe quá, được ngủ trưa, trò chuyện tào lao với bà chủ.

Bà chủ cô - chị Năm là người nhân hậu, hỏi cô:

- Ở với chị sung sướng không? Chị có phước mấy đời nên em có phước lây đó. Nhờ được ở Mỹ mà chị mới có cơ hội thay thận. Phước đức ông bà để lại mà chị mới được phục hồi nhanh như vậy.

Cô Lành nhớ và nhắc lại:

- Đúng là chị có phước quá. Ở Mỹ chị mới hưởng được vậy. Chị biết không, ở Hà Nội có xóm thay thận hơn 200 người, già trẻ đủ. Họ nghèo lắm mà phải lọc máu hàng tuần. Ngừng lọc máu là chấm dứt cuộc đời họ. Biết đời kiếp nào họ mới có thận để thay. Mà có thận thì tiền đâu mà họ thay. Mỗi lần lọc máu tốn đến 400 ngàn. Một tháng kể cả thuốc men cũng tốn đến hơn 4 triệu bạc. Có nhiều bệnh nhân ở xóm đó phải lê ra đường làm đủ nghề để kiếm sống, bán bánh mì, pha nước trà bán dạo...Tội nghiệp lắm chị à!

- Bệnh chị có Bảo hiểm nơi làm trả hết. Chị chỉ trả một chút xíu thôi, trong khả năng của mình. Còn bệnh nhân nghèo thì có Bảo hiểm xã hội trả cho. Chị còn được nhận tiền nghỉ bệnh nữa. Tiền này có được qua tiền đóng thuế hàng tháng khi mình đi làm.

Nhìn chị Năm, cô Lành thương xót cho dân mình. Giờ cô mới thấm thía hiểu được vì sao ai cũng nuôi giấc mơ đến Mỹ quốc. Du lịch nước Mỹ, dù cô không đi được nhiều nơi nhưng chính riêng nơi Thành phố cô đến, được tiếp xúc với nhiều người. Tâm mắt, tấm lòng cô mở rộng hơn. Cô khám phá ra nhiều điều mới lạ và thú vị - góp thêm hành trang vào đời của cô.

Thấm thoát sáu tháng qua nhanh. Cô Lành chuẩn bị về nước. Người thân quen đều mến thương cô, tặng cô nhiều quà. Đây là đôi giày

tặng chồng cô, đồ chơi cho con cô, xách tay cho cô. Còn son phấn, quần áo... đầy cả hai Vali. Chị Năm còn tặng thêm một ít tiền. Cô rơi nước mắt, cảm động.

Có bạn còn xúi cô ở lại. Đi làm kiếm nhiều tiền rồi hãy về. Cô xót thân phận người di dân bất hợp pháp đi làm chui, không có quyền lợi gì, nhất là không có Bảo hiểm Y tế. Cô xót cảnh nhà cô, cha già yếu, chồng cực khổ một mình lo việc nhà, hai con thơ réo gọi mẹ về hàng tuần. Sao cô có thể ở lại?

Cô bắt tay từ giã, bạn bè bịn rịn ôm hôn, chúc một mai khá giả hơn. Cô bịn rịn ôm chị Năm, chúc chị khỏe mạnh, có dịp về nước, em sẽ đến thăm, xách tặng chị con vịt xiêm để chị nấu Cơm.

Ngày tiễn cô Lành ra phi trường, gia đình chị Hai rướm lệ, thương cô trở về nhà cực khổ. Cô bước tới mà đầu ngoái lại, vẫy tay chào. Thôi cũng đành. Tạm biệt anh chị và các cháu. Nước Mỹ ngoài tầm tay với - nước Mỹ xa vời. Xin tạm biệt.

Hà Kim

THƯƠNG LÒNG MÂY TRẮNG BÊN TRỜI BƠ VỢ

Tặng Em Nguyễn Thanh Mai

*Ngày Xuân chim hót trên cành,
Đâu đây áo đỏ, áo xanh nhớ người;
Vắng Em đời vắng môi cười,
Thương lòng mây trắng bên trời bơ vơ...
Em đi tháng đợi năm chờ,
Về đâu rồi cũng giấc mơ ngậm ngùi...
Dọc đường có bóng trăng soi,
Tiếng con đẽ gọi nghe sao bàng hoàng...
Xa rồi Em mấy quan san,*

Mấy trùng dương mấy dặm ngàn trời xanh.

Cõi ngoài gió tuyết mưa nhanh,

Thương bàn tay nhỏ nghiêng vành nón che;

Đâu là bến giác trời mê,

Thương Em từng bước đi về lạ quen;

Đêm đêm dưới ánh sao hiền,

Lòng nao nao một nỗi niềm tha hương;

Ngại vương vào lối tơ vương,

Đời xa hoa mộng bình thường khó khăn;

Em cười như một vầng trăng,

Phải đâu hạt cát sông Hằng mà yên;

Còn đâu Em, khoảng trời riêng

Cho Em gửi những ưu phiền xuân xanh...

Mất huyền ngân lệ long lanh,

Giọt sương mai tụ đâu cành trao ai?

Dặm nghìn non nước còn dài,

Đời mệnh mỏng quá! bờ vai Em mềm;

Miệt mài xuôi ngược bon chen,

Khi vui, vui quá sợ quên lối về,

Lúc buồn buồn đến tái tê,

Mòn con mắt gửi trời quê nghìn trùng....

.....

Tháng ngày mùa lại sang xuân,

Nhớ ai con én bay gần bay xa;

Đất nghèo hoa khó nở hoa,

Gửi sang Em một quê nhà tối tăm...

Nguyễn Hòa, Saigon 1981